

— Καμιά «αυτοψία» θά θέλη να κόμη φαίνεται... Διαστικά πρόματτα αυτά, στείλε τον, να μὴν βροῖς τὸν μετὰ σου. Δὲν θά εἶνε τίποτα. "Αν ἦταν κάτι σοβαρό, θά τῶξεραι ἐγὼ!...

Τὸ μεσημέρι πῆγε ὁ Στουβαντζῆς μὲ ἓνα τέντζερη ζουμί στὸ Λουζιτρίου ἐπάνω.

- Καὶ ὁ ἀλέκτωρ ; τὸν ρώτησε ὁ Σαφωλάκης.
- Κάτω εἶνε. «Μουί-στράμ» (ντρέπεται) λιγάκι.
- Πῶς ; Ντρέπεται, λέει ; Πιτρί ;
- Εἶνε ντροπαλό, βλέπεις τὸ παιδί, κὼς κατῆ μου.
- Καὶ πῶς τὸν παρωκνεύσας ;
- Κατακωνανον, ὅπως μὲ διέταξες, σάν τῆ φωτιά. Δὲν εἶχα μά- λιστα χρώμα ἀρετὸ καὶ τοῦ ἐθαλά καὶ λίγο κόκκινο πιτέρι. Κοντεύ- οινε να πετυχοῦν τὰ μάτια του.

Σὲ λίγο καὶ σὲ μὴ τὸ Στουβαντζῆ πρόκλησι, ἀ- νοίχτηκε ἡ πόρτα καὶ κατακόκκινος σάν φλόγα παρου- σιάστηκε ὁ Ἀλέκος μὲ μάτια γουρλωμένα, τρέμοντας καὶ σπάζοντας ἀπὸ τὴν κόκκινη μπογιὰ ποῦταν περε- ζιμένο.

— Τί εἶνε αὐτό, μορέ, π' ἀνάθεμά σε ! σφολοῖσε ὁ κὼς Σαφωλάκης.

Θά γινόταν δὲ μεγάλο κακό, ὁ Στουβαντζῆς θάβ- ρισκε τὸ μετὰ του, ἀν δὲν ἐπενέβαινε ὁ γραμματεὺς τοῦ Σαφωλάκη καὶ δὲν τοὺς ἔξηγοσε τί λάθος εἶχε γί- νει μετὰ τὸ Ἀλέκου καὶ ἀλέκτορος, Μακεδονικῆς καὶ καθαροεὐσσης, Λασιχίου καὶ Διαστικῆς, εἰλονομαγεί- ρου καὶ Ἑλληνομακεδόνος.

- Καλά, εἶπε, καταραμένοις λίγο ὁ κ. Σαφωλά- κης, καὶ ὁ πετεινὸς τί ἔγινε ;
- Τὸν πῆρε ὁ κατεπάνος.
- Πῶς ;
- Ὁ Δημολιούλιας !
- Καὶ πῶς σοῦ τὸν ἀφήρησε ; Βιαιῶς ; Καταχα- σθεῖς τῆ θέα του ;
- Σὸ ; (Τί ;)
- Μὲ τῆ βία σοῦ τὸν πῆρε ; διέκοψε ὁ γραμ- ματεὺς.

- Ὁχι, μὲ... πατάτες.
- Ἐκαμε κατάχρησι τῆς θέσεώς του ;
- Σὸ ; (Τί ;)
- Σοῦ τὸν πῆρε ὡς ἀξιωματικὸς τῆς χωροφυλα- κῆς χρῆσιμοποιήσας τὴν ιδιότητά του ;
- Βέβαια. Πῶς θά τὸν ἔπαρνε ; Σάν κωνηλα- νάφτης !
- Καὶ πῶς τὸ ἐτόλμησε αὐτό ; Ἠθέλησε μὲ θέει τῆ Διακοσυνῆ ; Ἢ τὸ δεῖξω ἐγὼ πῶς μὲ λένε, ἐ- μοιμοῦσθες ὁ Σαφωλάκης.

Καὶ ἐκάρθησε στὸ τραπέζι του καὶ ἔκαμε μὲ ἀνα- φορὰ στὸ Ὑπουργεῖο :

«Περί ἐπεμβάσεως Δημολιούλια Δημητρίου τοῦ Κωνσταντίνου, Διοικητοῦ τῆς Χωροφυλακῆς εἰς ἀλ- λάτρια καθήκοντα κτλ. κτλ. κτλ.»

Ἀλλὰ τὸ Ὑπουργεῖον, λένε, δὲν ἀπήντησεν... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ

Ὁ Σωκράτης εἶχε τὴ συνήθεια νὰ κόβη τὰ μαλλιά του σύριζο. Ὅταν ἦταν ὁμιος νέος, δὲν συνέβαινε τὸ ἴδιο. Ἦταν κομψοῦμενος κ' αὐτός. Εἶχε μακριὰ μαλλιά, τὰ ὁποῖα μύρωνε καὶ κατσάρωνε καὶ τοὺς ἔ- βαζε κάθε μέρα λάδια ἀρωματικά.

Κάποτε ποῦ εἶχε πάει περὶατο σὲ μὴ ἔσοχι, κουράστηκε, κάθισε στὸν ἴσιου μερικῶν δέντρων καὶ τὸν πῆρε ὁ ἴστος.

Μερικὰ παιδιά τότε, ποὺ παίζανε ἐκεῖ κοντά, θελήσανε νὰ τὸν πειράξουν. Ὅταν εἶδαν λοιπὸν δι τὸν εἶχε πάρει γιὰ καλά ὁ ἴστος, τὸν πλησίασαν σιγά-σιγά καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, τοῖ ἔδωσαν τὰ μαλλιά του τούφες-τούφες στοὺς θάμνους, ποὺ βρισκονταν κοντὰ στὸ κεφάλι του. Σὲ λίγο ὅταν ὁ Σωκράτης ἔγνῃσσε καὶ εἶδε τὴν κατά- στασί του, δὲν ἐθίμωσε διόλου, ἀλλὰ ἔβγαλε ἡσχα-ἡσχα ἓνα ψαλ- λίδι καὶ... ἔκοψε τὰ μαλλιά του.

Ὅταν ἀργότερα τὸν εἶδαν ἔτσι μέσα στὴν πόλι καὶ τὸν ρώτησανε γιὰ τὸ βροῖκεται σ' αὐτὰ τὰ χάλια, ὁ Σωκράτης τοὺς ἀπάντησε μὲ ἀ- πάθεια :

— Μερικὰ παιδιά ἀνέλαβαν νὰ μὲ διδάξωσι τὴν ματαίωτητά των ἔγκοσιμων!...

Κάποιος σπάταλος παρενοῖετο στὸ Σωκράτη δι εἶχε ἀνάγκην ζοημάτων.

— Καὶ γιὰτί δὲν δανεῖξοσαι ἀπὸ τὸν ἐαυτό σου, τὸν ἀπάντησε ὁ Σωκράτης.

— Ἀπὸ τὸ ἐαυτό μου ! Πῶς ;

— Ἀφαιρῶντας ἓνα ποσό ἀπὸ τὰ ἔξοδά σου!...

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΜΑΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Ἡ ἀγάπη τοῦ Γεωργίου γιὰ τὸ Παρίσι. "Ἐνα τραγουδάκι τοῦ Ραούλ Πενσόν. Ἡ μεπιάτσες τοῦ βασιλικοῦ περιπέ- ρου. «Νὰ κυνηγῶς καὶ ποτικια!...» Μία συνομιλία μετὰ τοῦ Γεωργίου καὶ τοῦ παπποῦ του. Ἡ συγκίνησις καὶ ὁ ἐν- θουσιασμὸς τοῦ Γεωργίου. Ὁ νευρικὸς διπλωμάτης. Καὶ ὁ διπλωμάτης βασιλεὺς.

Ὁ Γεώργιος ἔτρωγε ἔξωφροστῆ συμπόσια γιὰ τὸ Παρίσι, τὸ ὁ- ποῖο ἐπισκεπτόνταν ὅταν τοῦ ἐδίδοτο ἐκείνοια.

Τὰ ταξείδια του στὴ Γαλλία ἦσαν τόσο συχνὰ, ὥστε οἱ Παριζι- νοὶ τὸν ἐθεοοῖσαν συμπαιωότητος καὶ ἡ ἐφημερί- δες τὸν ὑπεδέχοντο μὲ ζολακεντικώτατα λόγια.

Κάποτε ποῦ ὁ Γεώργιος βρισκόταν πάλι στὴ Πα- ρισί, ὁ Ραούλ Πονσόν ἔγραψε γ' αὐτὸν στὴ «Ζουρ- νάλα ἓνα ποῖημα ποὺ τελείωνε μὲ τοὺς στίχους :

Πάντα ταξιδεύεις πάντα ἀπ' τὴν πόλι μας περνῶς,
Τὸ λαὸ σου πότε βροῖκεῖς τὴν καιρὸ νὰ κνβερῶς ;

Μὴ χεμονοιάτικη μέρα ὁ Γεώργιος μπῆκε στὸ βασιλικὸ περιπέτρο τοῦ Πειραιῶς καὶ βροῖχε ἓνα φύ- λακα τοῦ Δημοσίου νὰ κρατᾷ δυὸ σκοτομῆνες με- πιάτσες.

— Ποῦ τί βροῖχες αὐτές ; τὸν ρώτησε πλησιάζον- τας ὁ βασιλεὺς.

- Ἐδὼ μέσα. Τις χτύπησα μόνος μου.
- Καὶ σοῦ ἐπιτρέπει ἡ Ἔσοσια νὰ κυνηγᾷς ἐδῶ ;
- Μάλιστα, Μεγαλειότατε.
- Ἐδῶ μέσα ὅμως ἔχει καὶ ποτικια. Νὰ κννη- γῶς λοιπὸν κ' ἀπ' αὐτὰ, εἰ παρακαλῶ, γιὰτί ἀλλοῦσῶς θά μοῦ ἀφανίσῃς τίς μεπιάτσες!...

Κατὰ τὸ ἐπίσημο γεῖμα ποὺ δόθηκε πρὸς τιμὴν τὸν Ἑλλήνων ἀντιπροσώπων στὰ ἀνάκτορα τῆς Κο- περγάλης, ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Δανίας Φρειδερίκος Ζ' διηγῆθη στοὺς ἔξένους τοῦ πῶς ἐδέχθη τὸ στέμμα τῆς Ἑλλάδος ὁ ἔγγονος τοῦ Γουλιέλμου, ὁ μετέπειτα βασιλεὺς Γεώργιος.

«— Ἀπὸ καιροῦ, τοῖς εἶπε, ποῦ εἶχε προσφερθῆ γ' αὐτὸν ὁ θρόνος τῆς χώρας σας, ἀλλὰ δὲν εἴρωσα ποτὲ κατάλληλη ἐκείνοια νὰ μάθω καὶ τὴ γνώμη τοῦ Γεωργίου ἐπὶ τοῦ προκειμένου. Μία μέρα ἐπὶ τέλους ποῦ τὸν εἶδα εὐδιάθετο πῆγα κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπα :

— Γουλιέλμε, θέλεις νὰ πᾶς στὴν Ἑλλάδα ;

Ἐκεῖνος ἔγινε μὲ μᾶς κατακόκκινος καὶ βυθίστη- κε σὲ σκέψεις. Σὲ λίγες στιγμῆς σήκωσε τὸ κεφάλι του καὶ ἀποκρίθηκε :

— Ἡ ἐπιθυμία μου εἶνε νὰ πρᾶξω ὅτι μὲ διατά- ζετε οεῖς.

— Ἐγὼ θέλω νὰ πᾶς, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ πῆς καὶ σὺ τὴν ἰδέα σου.

— Ἐ, λοιπὸν, φώναξε μ' ἐνθουσιασμό ὁ νέος, νὰ εἶστε βέβαιος δι τὰ κάμω ὅτι μπορῶ γιὰ τὴν εὐτυ- χία τῆς Ἑλλάδος!...

Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐκτός τὸν ἄλλων ἐφημιέτο καὶ γιὰ τὴν παραδειγματικὴ ψυχραιμία του. Μία φορὰ τὸν ἐπισκέψθη στὸ γραφεῖο του ὁ ἀντιπρόσωπος κά- ποιος ἔξηνος Δανάκος, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ ἄρχισε νὰ μι- λᾷ μὲ κάποια παραφορὰ, λημονώντας τὴ στοιχειώδη εὐγένεια ποὺ ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ ἀέναντι τοῦ ὑψηλοῦ συνομιλητοῦ του. Σὲ μὴ στιγμ- ῆ ποὺ ἡ συνομιλία εἶχε ἐνταθῆ ἀρκετὰ, ὁ βασιλεὺς γιὰ νὰ προλάβῃ κάθε ἐπεισόδιο, ποὺ μορφοῦσε νὰ ἔχη διπλωματικῆς συνεπτεῖς, κατέ- φυγε στὸ ἔξῃς τῆγμαμα. Ἐπίεσε τὸ κομμάτι τοῦ ἡλεκτρικοῦ κώδονος καὶ ὅταν φάνηκε ἓνας ὑψηρέτης τοῦ εἶπε ἡσχα :

— Ἡ ἔξωχτης ; τοῦ ζεσταίνεται πολὺ καὶ διψᾷ. Φέρε ἓνα ποτῆρι νερό...

Ὁ ὑψηρέτης ὑπεκλίθη καὶ βροῖχε ἔξω, οἱ διῶ ἄνδρες δὲ ἔκειναν σιωπηλοί, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, κνττάζοντας τὸ χαλί. Σὲ λίγο ὁ ἔξ- νος διπλωμάτης ἔπε διλόγησε τὸ ποτῆρι τοῦ νεροῦ ποὺ τοῦ ἔφερε ὁ ὑψηρέτης σ' ἔτσι τὰ νετρα του καλιώρησαν, χάρις στὴν ἐτοιμότητα τοῦ βασιλεῦς.

Ο ΣΤΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ

Τεμάχια τοῦ Τιμίου Ἐσθου τοῦ Σταυροῦ, ἐπὶ τοῦ ὁποῖο ἐμαρτύ- ρησε ὁ Κύριος, ἐτάχουν τρία στὴν Κωνσταντινούπολι, δύο στὴν Κύ- προ, τρία στὴν Ἀντιόχεια, ἓνα στὴν Κρήτη, ἓνα στὴν Ἑόεσσα, τέσσερα στὰ Ἱεροσόλια, δύο στὴ Γεωρ- γία τῆς Ρωσίας, ἓνα στὴν Ἀλεξάνδρεια, ἓνα στὴν Ἴουδαία τῆς Παλαιστίνης καὶ ἓνα στὴ Λαμασκό.

